

disputants- חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- < insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- O	statement- מימרא ♣ קושיא- challenge- ^ שאלה- question- ! תירוץ- answer- ■ ראייה- proof-
---	--

מקרא-key:

Talmud Navigator

קידושין-עשרה יוחסין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	ע.
מימרא	מאן דאמר												
גירי וחרורי.													ע.
מנלן?													ע.
דאמר קרא: (עזרא ו) וכל הנבדל מטומאת גויי הארץ אליהם.	רב חסדא:												ע.
ממזרי.													ע.
מנלן?													ע.
דכתיב: (נחמיה ב) וישמע סנבלט החרוני וטוביה העבד העמוני, וכתיב: (נחמיה ו) כי רבים ביהודה בעלי שבעה לו כי חתן הוא לשכניה בן ארח ויהוונן בנו לקח את בת משלם בן ברכיה													ע.
עובד כוכבים ועבד הבא על בת ישראל - הולד ממזר.	קסבר:												ע.
הניחא למ"ד הולד ממזר, אלא למאן דאמר הולד כשר מאי איכא למימר?													ע.
ותו, ממאי דהו ליה בני? דילמא לא הו ליה בני													ע.
ותו, ממאי דהכא הו להו וסליקו? דילמא התם הון													ע.
אלא מהכא: (נחמיה ז) ואלה העולים מתל מלח תל חרשא כרוב אדון ואמר ולא יכלו להגיד בית אבותם וזרעם אם מישראל הם													ע.
תל מלח - אלו בני אדם שדומים מעשיהם למעשה סדום שנהפכה לתל מלח													ע.
תל חרשא - זה שקורא אבא ואמו משתקתו													ע.
ולא יכלו להגיד בית אבותם וזרעם אם מישראל הם - זה הוא אסופי שנאסף מן השוק													ע.
כרוב אדון ואמר - אמר רבי אבהו, אמר אדון: אני אמרתי יהיו ישראל לפני חשובים ככרוב, והם שמו עצמם כנמר.	[רבי אבהו]												ע.
אמר אדון: אע"פ ששמו עצמם כנמר, הן חשובים לפני ככרוב.	איכא דאמרי: אמר רבי אבהו:												ע.
כל הנושא אשה שאינה הוגנת לו, מעלה עליו הכתוב כאילו חרשו לכל העולם כולו וזרעו מלח, שנאמר: (נחמיה ז) ואלה העולים מתל מלח תל חרשא.	רבה בר בר חנה:												ע.
כל הנושא אשה לשום ממון - היין לו בנים שאינם מהוגנים, שנאמר: (הושע ה) בה' בגדו כי בנים זרים ילדו	רבה בר רב אדא אמר רב:												ע.
ושמא תאמר: ממון פלט? תלמוד לומר: (הושע ה) עתה יאכלם חדש את חלקיהם													ע.
ושמא תאמר: חלקו ולא חלקה? תלמוד לומר: חלקיהם ושמא תאמר: לזמן מרובה? ת"ל: חדש.													ע.
מאי משמע?													ע.
חדש נכנס וחדש יצא וממונם אבד.	רב נחמן בר יצחק:												ע.
כל הנושא אשה שאינה הוגנת לו, אליהו כופתו והקב"ה רוצעו	ואמר רבה בר רב אדא, ואמרי לה אמר רבי סלא אמר רב המנונא:												ע.
על כולם אליהו כותב והקב"ה חותם: אוי לו לפוסל את זרעו ולפוגם את משפחתו ולנושא אשה שאינה הוגנת לו	ותנא:												ע.
אליהו כופתו והקב"ה רוצעו													ע.
וכל הפוסל - פסול, ואינו מדבר בשבחה לעולם													ע.
במזמו פוסל.	ואמר שמואל:												ע.
הוא גברא דמנהרדעא דעל לבי מטבחיא בפומבדיתא, אמר להו: הבו לי בישרא													ע.
אמרו ליה: נטר עד דשקיל לשמעיה דרב יהודה בר יחזקאל, וניתיב לך.													ע.
אמר: מאן יהודה בר שויסקאל דקדים לי, דשקל מן קמאי?													ע.

מימרא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer! ראיה-proof	חולקים-disputants נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment מעשה-story
---	---

מקרא-key:

Talmud Navigator

קידושין-עשרה יוחסין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
אזלו אמרו ליה לרב יהודה, שמתיה.	[רב יהודה]											◊	ע.
אמרו: רגיל דקרי אינשי עבדי												◊	ע.
אכריו עליה דעבדא הוא.	[רב יהודה בר יחזקאל]											◊	ע.
אזל הוא אזמניה לדינא לקמיה דרב נחמן, אייתי פיתקא דהזמנא.												◊	ע.
אזל רב יהודה לקמיה דרב הונא, אמר ליה: איזיל או לא איזיל?	[רב יהודה]											◊	ע.
מיזל לא מיבעי לך למיזל, משום דגברא רבה את, אלא משום יקרא דבי נשיאה קום זיל.	אמר ליה: [רב הונא]											◊	ע.
אתא אשכחיה דקעביד מעקה	[רב נחמן]											◊	ע.
לא סבר לה מר להא דאמר רב הונא בר אידי אמר שמואל:	אמר ליה: [רב יהודה]	⚡										◊	ע.
כיון שנתמנה אדם פרנס על הצבור - אסור בעשיית מלאכה בפני שלשה?	[שמואל]	⚡										◊	ע.
פורתא דגונדריתא הוא דקא עבידנא	אמר ליה: [רב נחמן]											◊	ע.
מי סניא מעקה דכתיב באורייתא, או מחיצה דאמור רבנן	אמר ליה: [רב יהודה]	⚡										◊	ע.
יתיב מר אקרפיטא	אמר ליה: [רב נחמן]											◊	ע.
ומי סני ספסל דאמור רבנן, או איצטבא דאמרי אינשי?	אמר ליה: [רב יהודה]	⚡										◊	ע.
ליכול מר אתרונגא	אמר ליה: [רב נחמן]											◊	ע.
כל האומר אתרונגא - תילתא ברמות רוחא, או אתרוג דקרייה רבנן, או אתרוגא דאמרי אינשי.	א"ל: [רב יהודה] הכי אמר שמואל:	⚡										◊	ע.
לישתי מר אנבגא	אמר ליה: [רב נחמן]											◊	ע.
מי סני איספרגוס דקרייה רבנן, או אנפק דאמרי אינשי?	אמר ליה: [רב יהודה]	⚡										◊	ע.
תייתי דונג תשקינן	אמר ליה: [רב נחמן]											◊	ע.
אין משתמשים באשה.	א"ל: [רב יהודה] הכי אמר שמואל:	⚡										◊	ע.
קטנה היא	[רב נחמן]											◊	ע.
אין משתמשים באשה כלל, בין גדולה בין קטנה.	[רב יהודה] בפירוש אמר שמואל:	⚡										◊	ע.
נשדר ליה מר שלמא לילתא	[רב נחמן]											◊	ע.
קול באשה ערוה.	א"ל: [רב יהודה] הכי אמר שמואל:	⚡										◊	ע.
אפשר ע"י שליח	[רב נחמן]											◊	ע.
אין שואלין בשלום אשה.	א"ל: [רב יהודה] הכי אמר שמואל:	⚡										◊	ע.
על ידי בעלה	[רב נחמן]											◊	ע.
אין שואלין בשלום אשה כלל.	א"ל: [רב יהודה] הכי אמר שמואל:	⚡										◊	ע.
שלחה ליה דביתהו: שרי ליה תגריה, דלא נישווין כשאר עם הארץ.												◊	ע.
מאי שיאטיה דמר הכא?	אמר ליה: [רב נחמן]											◊	ע.
טסקא דהזמנותא שדר מר אבתראי	אמר ליה: [רב יהודה]											◊	ע.

קידושין-עשרה יוחסין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	ע:
השתא שותא דמר לא גמירנא, טסקא דהזמנותא משדרנא למר?	אמר ליה: [רב נחמן]												ע:
אפיק דיסקא דהזמנותא מבי חדיה ואחזי ליה, אמר ליה: הא גברא והא דסקא.	[רב יהודה]												ע:
הואיל ואתא מר להכא לישתעי מייליה, כי היכי דלא לימרו מחנפי רבנן אהדדי.	אמר ליה: [רב נחמן]												ע:
מאי טעמא שמתיה מר לההוא גברא?	אמר ליה: [רב נחמן]												ע:
ציער שליחא דרבנן.	[רב יהודה]												ע:
ונגדיה מר, דרב מנגיד על מאן דמצער שלוחא דרבנן	[רב נחמן]												ע:
דעדיף מיניה עבדי ליה.	[רב יהודה]												ע:
מאי טעמא אכריו מר עליה דעבדא הוא?	[רב נחמן]												ע:
דרגיל דקרי אינשי עבדי	אמר ליה: [רב יהודה]												ע:
כל הפוסל - פסול, ואינו מדבר בשבחה לעולם	ותני:												ע:
במומו פוסל.	ואמר שמואל:												ע:
אימר דאמר שמואל - למיחש ליה, לאכרוזי עליה מי אמר?	[רב נחמן]												ע:
אדהכי והכי (אתא ההוא בר דיניה מנהרדעי), א"ל ההוא בר דיניה לרב יהודה: לדידי קרית לי עבדא, דאתינא מבית חשמונאי מלכא?													ע:
כל דאמר מדבית חשמונאי קאתינא - עבדא הוא.	א"ל: [רב יהודה] הכי אמר שמואל:												ע:
א"ל, לא סבר לה מר להא דא"ר אבא אמר רב הונא אמר רב:	אמר ליה: [רב נחמן]												ע:
כל ת"ח שמורה הלכה ובא, אם קודם מעשה אמרה - שומעין לו, ואם לאו - אין שומעין לו?	[רבי אבא אמר רב הונא אמר רב]												ע:
הא איכא רב מתנה דקאי כוותי.	אמר ליה: [רב יהודה]												ע:
רב מתנה לא חזייה לנהרדעא תליסר שני, ההוא יומא אתא													ע:
דכיר מר מאי אמר שמואל כי קאי חדא כרעא אגודא וחדא כרעא במברא?	אמר ליה: [רב יהודה]												ע:
כל דאמר מדבית חשמונאי מלכא קאתינא - עבדא הוא, דלא אישתור מינייהו אלא היא רביתא, דסלקא לאיגרא ורמיא קלא ואמרה: כל דאמר מבית חשמונאי אנא - עבדא הוא, נפלה מאיגרא ומיתה.	א"ל: [רב מתנה], הכי אמר שמואל:												ע:
אכרוז עליה דעבדא הוא.													ע:
ההוא יומא אקרען כמה כתובתא בנהרדעא.													ע:
כי קא נפיק, נפקי אבתריה למירגמיה													ע:
אי שתיקו - שתיקו, ואי לא - מגלינא עליכו הא דאמר שמואל:	אמר להו: [רב יהודה]												ע:
תרתו זרעייתא איכא בנהרדעא, חדא מיקריא דבי יונה וחדא מיקריא דבי עורבתי, וסימניך: טמא טמא, טהור טהור.	[שמואל]												ע:
שדויה לההוא ריגמא מידייהו, וקם אטמא בנהר מלכא.													ע:
אדא ויונתן עבדי, יהודה בר פפא ממזירא, בטי בר טוביה ברמות רוחא לא שקיל גיטא דחירותא .	מכריו רב יהודה בפומבדיתא:												ע:
בלאי, דנאי, טלאי, מלאי, זגאי - כולם לפסול.	מכריו רבא במחוזא:												ע:
גובאי גבעונאי, דורנוניתא דראי נתינאי.	רב יהודה:												ע:
האי בי כובי דפומבדיתא כולם דעבדי.	רב יוסף:												ע:

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- key-מקרא:</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
קידושין-עשרה יוחסין	מימרא	מאן דאמר												
ארבע מאות עבדים, ואמרי לה ארבעת אלפים עבדים היו לו לפשחור בן אימר, וכולם נטמעו בכהונה, וכל כהן שיש בו עזות פנים אינו אלא מהם.	רב יהודה אמר שמואל:		◆	■										עא.
כולהו יתבן בשורא דבנהרדעא [בסורא ובנהרדעא].	אביי:			■										עא.
ופליגא דרבי אלעזר					■									עא.
אם ראית כהן בעזות מצח אל תהרהר אחריו, שנא': (הושע ד) ועמך כמריבי כהן.	דאמר ר' אלעזר:		◆	■	■									עא.
כל הנושא אשה שאינה הוגנת לו, כשהקב"ה משרה שכינתו, מעיד על כל השבטים ואין מעיד עליו, שנאמר: (תהלים קכב) שבטי יה עדות לישראל, אימתי היו עדות לישראל? בזמן שהשבטים שבטי יה.	רבי אבין בר רב אדא אמר רב:				■									עא.
כשהקב"ה משרה שכינתו, אין משרה אלא על משפחות מיוחסות שבישראל, שנא': (ירמיהו לא) בעת היא נאם ה' אהיה לאלהים לכל משפחות ישראל, לכל ישראל לא נאמר אלא לכל משפחות.	רבי חמא ברבי חנינא:				■									עא.
והמה יהיו לי לעם - אמר רבה בר רב הונא: זו מעלה יתירה יש בין ישראל לגרים, דאילו בישראל כתיב בהו: (יחזקאל לו) והייתי להם לאלהים והמה יהיו לי לעם, ואילו בגרים כתיב: (ירמיהו ל) מי הוא זה ערב את לבו לגשת אלי נאם ה', והייתם לי לעם ואנכי אהיה לכם לאלהים.	[רבה בר רב הונא]				■									עא.
קשים גרים לישראל כספחת, שנאמר: (ישעיהו יד) ונלוה הגר עליהם ונספחו על בית יעקב, כתיב הכא ונספחו, וכתוב התם (ויקרא יד) לשאת ולספחת.	רבי חלב:				■									עא.
כשהקדוש ברוך הוא מטהר שבטים, שבטו של לוי מטהר תחילה, שנא': (מלאכי ג) וישב מצרף ומטהר כסף וטיהר את בני לוי וזיקק אותם כזהב וככסף והיו ל"י מגישי מנחה בצדקה.	רבי חמא ברבי חנינא:				■									עא.
כסף מטהר ממזרים, שנאמר: וישב מצרף ומטהר כסף.	רבי יהושע בן לוי:				■									עא.
מאי מגישי מנחה בצדקה?					▲									עא.
צדקה עשה הקב"ה עם ישראל, שמשפחה שנטמעה - נטמעה.	רבי יצחק:				!									עא.
כל ארצות עיסה לארץ ישראל, וארץ ישראל עיסה לבבל.	גופא, אמר רב יהודה אמר שמואל:				■									עא.
בימי רבי בקשו לעשות בבל עיסה לארץ ישראל					○									עא.
קוצים אתם משימים לי בין עיני רצונכם, יטפל עמכם ר' חנינא בר חמא.	אמר להן: [רבי]				○									עא.
כל ארצות עיסה לארץ ישראל, וארץ ישראל עיסה לבבל.	נטפל עמהם ר' חנינא בר חמא, אמר להם, כך מקובלני מר' ישמעאל בר' יוסי שאמר משום אביו:				■	○								עא.
בימי רבי פנחס בקשו לעשות בבל עיסה לארץ ישראל					○									עא.
אמר להם לעבדיו: כשאני אומר שני דברים בבית המדרש, טלוני בעריסה ורוצו.	[רבי פנחס]				○									עא.
אין שחיטה לעוף מן התורה.	כי עייל, אמר להם: [רב פנחס]				■	○								עא.
כל ארצות עיסה לארץ ישראל, וארץ ישראל עיסה לבבל	אדיתבי וקמעיני בה, אמר להן: [רב פנחס]				■	○								עא.
נטלוהו בעריסה ורצו, רצו אחריו ולא הגיעוהו.					○									עא.
ישבו ובדקו, עד שהגיעו לסכנה ופירשו.					○									עא.
היכלא בידינו היא, אבל מה אעשה שהרי גדולי הדור נטמעו בה.	רבי יוחנן:				○									עא.
סבר לה כרבי יצחק					■									עא.
משפחה שנטמעה - נטמעה.	דאמר רבי יצחק:				■	■								עא.
משפחת בית הצריפה היתה בעבר הירדן וריחקה בן ציון בורע, עוד אחרת היתה וקירבה בן ציון בורע, כגון אלו אליהו בא לטמא ולטהר, לרחק ולקרב כגון אלו דידעין, אבל משפחתה שנטמעה - נטמעה.	אביי, אף אנן נמי תנינא:				■									עא.
עוד אחרת היתה ולא רצו חכמים לגלותה, אבל חכמים מוסרים אותו לבניהם ולתלמידיהן פעם אחת בשבוע, ואמרי לה פעמים בשבוע.	תאנא:				■									עא.
מסתברא כמאן דאמר פעם אחת בשבוע	רב נחמן בר יצחק:				■									עא.
הריני נזיר אם לא אגלה משפחות - יהיה נזיר ולא יגלה משפחות.	כדתניא:				■	■								עא.

<p>disputants- חולקים central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת story- מעשה</p>	<p>statement- מימרא challenge- קושיא question- שאלה answer- תירוץ proof- ראיה</p>												
<p>קידושין- עשרה יוחסין מימרא</p>	<p>מאן דאמר</p>												
		א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב
שם בן ארבע אותיות, חכמים מוסרין אותו לתלמידיהן פעם אחת בשבוע, ואמרי לה פעמים בשבוע.	רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:												◊
מסתברא כמאן דאמר פעם אחת בשבוע, דכתיב: (שמות ג) זה שמי לעולם, לעלם כתיב.	רב נחמן בר יצחק:												◊
רבא סבר למידרשיה בפירקא	[רבא]												◊
לעלם כתיב.	א"ל הוא סבא:												◊
כתיב (שמות ג) זה שמי, וכתיב (שמות ג) זה זכר: אמר הקב"ה: לא כשאני נכתב אני נקרא, נכתב אני ביו"ד ה", ונקרא באל"ף דל"ת.	רבי אבינא רמי:												◊
בראשונה שם בן שתיים עשרה אותיות היו מוסרין אותו לכל אדם, משרבו הפריצים היו מוסרים אותו לצנועים שבכהונה, והצנועים שבכהונה מבליעים אותו בנעימת אחיהם הכהנים.	ת"ר:												◊
פעם אחת עליתי אחר אחי אמי לדוכן, והטיתי אזני אצל כהן גדול, ושמעתי שהבליע שם בנעימת אחיו הכהנים.	תניא, אמר רבי טרפון:												◊
שם בן ארבעים ושתיים אותיות, אין מוסרין אותו אלא למי שצנוע ועניו, ועומד בחצי ימיו, ואינו כועס, ואינו משתכר, ואינו מעמיד על מדותיו וכל הוידוע והזהיר בו והמשמרו בטהרה, אהוב למעלה ונחמד למטה, ואימתו מוטלת על הבריות, ונוחל שני עולמים, העולם הזה והעולם הבא.	רב יהודה אמר רב:												◊
בבל בחזקת כשרה עומדת, עד שיודע לך במה נפסלה	שמואל משמיה דסבא:												◊
שאר ארצות בחזקת פסול הן עומדות, עד שיודע לך במה נכשרה													◊
ארץ ישראל, מוחזק לפסול - פסול, מוחזק לכשר - כשר.													◊
הא גופא קשיא, אמרת: מוחזק לפסול - פסול, הא סתמא כשר, והדר תני: מוחזק לכשר - כשר, הא סתמא פסול													◊
לא קשיא: כאן להשיאו אשה, כאן להוציא אשה מידו.	רב הונא בר תחליפא משמיה דרב:												◊
כל שסיחתו כבבל משיאין לו אשה, והאידנא דאיכא רמאי - היישין.	רב יוסף:												◊
זעירי הוה קא מישתמיט מיניה דר' יוחנן, דהוה אמר ליה נסיב ברתך. יומא חד הוה קאזלי באורחא, מטו לעורקמא דמיא, ארכביה לר' יוחנן אכתפיה וקא מעבר ליה.	[זעירי]												◊
אורייתן כשרה, בנתין לא כשרין? מאי דעתיך? אילימא מדתנן: עשרה יוחסין עלו מבבל, כהני לויי, אטו כהני לויי וישראלי כולהו סליקו? כי היכי דאישתור מהני, אישתור נמי מהני.	א"ל: [רבי יוחנן]												◊
אישתמיטתיה הא דאמר ר"א:	[רבי יוחנן]												◊
לא עלה עזרא מבבל - עד שעשאה כסולת נקיה ועלה.	[רבי אליעזר]												◊
עולא איקלע לפומבדיתא לבי רב יהודה, חזייה לרב יצחק בריה דרב יהודה דגדל ולא נסיב.													◊
מאי טעמא לא קא מנסיב ליה מר איתתא לבריה?	א"ל: [עולא]												◊
מי ידענא מהיכא אנסיב?	אמר ליה: [רב יהודה]												◊
אטו אנן מי ידעינן מהיכא קאתינן? דילמא מהנג דכתיב: (איכה ה) נשים בציון ענו בתולות בערי יהודה. וכי תימא, עובד כוכבים ועבד הבא על בת ישראל - הולד כשר, ודילמא מהנג דכתיב בהו: (עמוס ו) השוכבים על מטות שן וסרוחים על ערסותם	אמר ליה: [עולא]												◊
אלו בני אדם המשתנים מים בפני מטותיהם ערומים	ואמר רבי יוסי בר' חנינא:												◊
א"ה, היינו דכתיב: (עמוס ו) לכן עתה יגלו בראש גולים, משום דמשתנים מים בפני מטותיהם ערומים יגלו בראש גולים?	ומגדף בה ר' אבהו:												◊
אלו בני אדם שאוכלין ושותין זה עם זה, ומדביקין מטותיהם זו בזו, ומחליפין נשותיהם זה לזה, ומסריחים ערסותם בשכבת זרע שאינה שלהם.	אלא אמר ר' אבהו:												◊
היכי נעביד?	אמר ליה: [רב יהודה]												◊
זיל בתר שתיקותא, כי האי דבדקי בני מערבא, כי מינצו בי תרי בהדי הדדי חזו הי מנייהו דקדים ושתיק, אמרי: האי מיוחס טפי.	אמר ליה: [עולא]												◊
שתיקותיה דבבל היינו יחוסא.	רב:												◊
איני?													◊

<p style="text-align: center;"> disputants-חולקים statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה </p>		<p style="text-align: center;"> central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת story-מעשה </p>												
מקרא-key:		Talmud Navigator												
קידושין-עשרה יוחסין		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ												
מימרא		מאן דאמר												
והא איקלע רב לבי שיחלא ובדק בהו										⓪				עא:
מאי לאו ביחסותא										⓪				עא:
לא, בשתיקוּתא, הכי קאמר להו: בדוקוּן אי שתקוּן אי לא שתקוּן.										!				עא:
אם ראית שני בני אדם שמתגרים זה בזה, שמץ פסול יש באחד מהן, ואין מניחין אותו לידבק אחד בחבירו.	רב יהודה אמר רב:											■	◇	עא:
אם ראית שתי משפחות המתגרות זו בזו, שמץ פסול יש באחת מהן, ואין מניחין אותה לידבק בחברתה.	רבי יהושע בן לוי:											■	◇	עא:
בבל - בריאה, מישון - מיתה, מדי - חולה, עילם - גוססת. ומה בין חולין לגוססין? רוב חולין לחיים, רוב גוססים למיתה.	רב פפא סבא משמיה דרב:											■	◇	עא:
עד היכן היא בבל?												^	◇	עא:
עד נהר עזק	רב:									♦	!		◇	עא:
עד נהר יואני.	שמואל:									♦	!		◇	עא:
לעיל בדיגלת עד היכא?												^	◇	עא:
עד בגדא ואוונא	רב:									♦	!		◇	עא:
עד מושכני, ולא מושכני בכלל.	שמואל:									♦	!		◇	עא:
מושכני - הרי היא כגולה ליוחסין	והאמר רבי חייא בר אבא אמר שמואל:									⓪				עא:
אלא, עד מושכני, ומושכני בכלל.	[שמואל]											!	◇	עא:
לתחתית בדיגלת עד היכא?												^	◇	עא:
עד אפמיא תתאה.	רב שמואל:											!	◇	עא:
תרתיה אפמיא היין, חדא עיליתא וחדא תתייתא, חדא כשירה וחדא פסולה, ובין חדא לחדא פרסה, וקא קפדי אהדדי ואפילו נורא לא מושלי אהדדי, וסימניך: דפסולתא - הא דמישתעיא מישנית.												■	◇	עא:
לעיל בפרת עד היכא?												^	◇	עא:
עד אקרא דתולבקני	רב:									♦	!		◇	עא:
עד גישרא דבי פרת	שמואל:									♦	!		◇	עא:
עד מעברת דגיזמא.	רבי יוחנן:									♦	!		◇	עא:
לייט אביי, ואיתימא רב יוסף אדרב.	[אביי/רב יוסף]											■	◇	עא:
אדרב לייט, אדשמואל לא לייט?												⓪		עא:
אלא, לייט אדרב וכ"ש אדשמואל.												!	◇	עא:
ואב"א: לעולם אדרב לייט, אדשמואל לא לייט, וגישרא דבי פרת לתתיהו הוה קאי והאידינא הוא דליוה פרסאי.												!	◇	עא:
להא גיטא דפרת עד היכא?	אביי רב יוסף:											^	◇	עב:
מאי דעתך? משום בירם, מייחסי דפומבדיתא מבירם נסבי.	אמר ליה: [רב יוסף]											!	◇	עב:
כמחלוקת ליוחסין כך מחלוקת לענין גיטין	רב פפא:									♦	■		◇	עב:
מחלוקת ליוחסין, אבל לגיטין דברי הכל עד ארבא תנינא דגישרא.	רב יוסף:									♦	■		◇	עב:
חביל ימא - תכילתא דבבל, שוניא וגוביא - תכילתא דחביל ימא.	רמי בר אבא:											■	◇	עב:

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- key-מקרא:</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
קידושין-עשרה יוחסין	מימרא	מאן דאמר													
אף ציצורא.	רבינא:														עב.
תניא נמי הכי, חנן בן פנחס	חביל ימא - תכילתא דבבל, שוניה וגוביא וציצורא - תכילתא דחביל ימא.														עב.
והאידנא איערבי בהו כותאי.	רב פפא:														עב.
ולא היא, איתתא הוא דבעא מינייהו ולא יהבו ליה.															עב.
מאי חביל ימא?															עב.
זו פרת דבורסי.	רב פפא:														עב.
ההוא גברא דאמר להו: אנא מן שוט מישוט	עמד רבי יצחק נפחא על רגליו ואמר:														עב.
שוט מישוט בין הנהרות עומדת.	וכי בין הנהרות עומדת מאי הוי?														עב.
אביי אמר ר' חמא בר עוקבא אמר רבי יוסי בר' חנינא:	בין הנהרות - הרי היא כגולה ליוחסין.														עב.
והיכא קיימא?															עב.
מאיה דקירא ולעיל.	רבי יוחנן:														עב.
עד מעברתא דגיזמא	והא אמר רבי יוחנן:														עב.
רצועה נפקא.	אביי														עב.
חלזון ניהוונד - הרי היא כגולה ליוחסין.	רב איקא בר אבין אמר רב חננאל אמר רב:														עב.
לא תציתו ליה, יבמה היא דנפלה ליה התם.	א"ל אביי:														עב.
אטו דידי היא? דרב חננאל היא.	א"ל: [רב איקא בר אבין]														עב.
אזיל שיליה לרב חננאל															עב.
חלזון ניהוונד - הרי היא כגולה ליוחסין.	אמר להו[רב חננאל], הכי אמר רב:														עב.
ופליגא דר' אבא בר כהנא															עב.
מאי דכתיב: (מלכים ב' יח) וינחם בחלה ובחבור נהר גזון וערי מדי? חלה - זו חלזון, חבור - זו הדייב, נהר גזון - זו גנינוק, ערי מדי - זו חמדן וחברותיה, ואמרי לה: זו נהוונד וחברותיה.	דאמר ר' אבא בר כהנא:														עב.
מאי חברותיה?															עב.
כרך מושכי, חוסקי ורומקי.	שמואל:														עב.
וכולם לפסול.	רבי יוחנן:														עב.
קסלקא דעתא מושכי היינו מושכני															עב.
מושכני - הרי היא כגולה ליוחסין	והאמר ר' חייא בר אבין אמר שמואל:														עב.
אלא מושכי לחוד, ומושכני לחוד.															עב.
(דניאל ז) ותלת עלעין בפומה בין שיניה - אמר רבי יוחנן: זו חלזון הדייב ונציבין, שפעמים בולעתן ופעמים פולשתן.	[רבי יוחנן]														עב.
(דניאל ז) וארו חיוא אחרי תנינא דמיה לדוב - תני רב יוסף: אלו פרסיים, שאוכלין ושותין כדוב, ומסורבלין כדוב, ומגדלין שער כדוב, ואין להם מנוחה כדוב.	[תני רב יוסף]														עב.
ר' אמי כי הוה חזי פרסא דרכיב, אמר: היינו דובא ניידא.	[רבי אמי]														עב.

מימרא-statement ■ קושיא-challenge ? שאלה-question ^ תירוץ-answer! ראיה-proof ■	חולקים-disputants ◆ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review ◇ מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment < מעשה-story O
מקרא-key:	

קידושין-עשרה יוחסין		מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ														
מימרא																	
הראני פרסיים	רבי ללוי:														○		עב.
דומים לחיילות של בית דוד	אמר ליה: [לוי]														■		עב.
הראני חברין	[רבי ללוי]														○		עב.
דומין למלאכי חבלה	[לוי]														■		עב.
הראני ישמעאלים	[רבי ללוי]														○		עב.
דומין לשעירים של בית הכסא	[לוי]														■		עב.
הראני תלמידי חכמים שבבבל	[רבי ללוי]														○		עב.
דומים למלאכי השרת.	[לוי]														■		עב.
כי הוא ניהא נפשיה דרבי, אמר: הומניא איכא בבבל, כולה עמונאי היא	[רבי]															■	עב.
מסגריא איכא בבבל, כולה דמזיורא היא																■	עב.
בירקא איכא בבבל, שני אחים יש שמחליפים נשותיהם זה לזה																■	עב.
בירתא דסטיא איכא בבבל, היום סרו מאחרי המקום, דאקפי פירא בכורוי בשבתא ואזיל וצדו בהו בשבתא, ושמתניהו ר' אחי ברבי יאשיה ואישתמוד																■	עב.
אקרא דאגמא איכא בבבל, אדא בר אבהא יש בה, היום יושב בחיקו של אברהם																■	עב.
היום נולד רב יהודה בבבל.																■	עב:
כשמת ר' עקיבא נולד רבי, כשמת רבי נולד רב יהודה, כשמת רב יהודה נולד רבא, כשמת רבא נולד רב אשי, ללמדך, שאין צדיק נפטר מן העולם עד שנברא צדיק כמותו, שנאמר: (קהלת א) וזרה השמש ובא השמש, עד שלא כתבה שמשו של עלי זרחה שמשו של שמואל הרמתי, שנאמר: (שמואל א' ג) ונר אלהים טרם יכבה ושמואל שוכב וגו'.	דאמר מר:															■	עב:
(איכה א) צוה ה' ליעקב סביביו, צרין - רב יהודה אמר: כגון הומניא לפום נהרא.	[רב יהודה]															■	עב:
(יחזקאל יא) ויהי כהנבאי ופלטיהו בן בניהו מת ואפול על פני ואזעק קול גדול ואומר אהא אדני ה'																■	עב:
טובה	חד: [רב/שמואל]														◆ ■		עב:
לרעה.	חד: [רב/שמואל]														◆ ■		עב:
מאן דאמר לטובה, כי הא דאיסתנדרא דמישן חתניה דנבוכדנצר הוה, שלח ליה: מכולי האי שבייה דאייתית לך לא שדרת לך דקאי לקמן? בעי לשדורי ליה מישראל, א"ל פלטיהו בן בניהו: אנן דחשבינן ניקו מקמך הכא, ועבדין ניזלו להתם ואמר נביא: מי שעשה טובה בישראל ימות בחצי ימיו?																■	עב:
מאן דאמר לרעה, דכתיב: (יחזקאל יא) ותבא אותי אל שער בית ה' הקדמוני הפונה קדימה והנה בפתח השער עשרים וחמשה איש ואראה בתוכם את יאזניה בן עזר ואת פלטיהו בן בניהו שרי העם, וכתיב: (יחזקאל ח) ויבא אותי אל חצר בית ה' הפנימית והנה פתח היכל ה' בין האולם ובין המזבח כעשרים וחמשה איש אחוריהם אל היכל ה' ופניהם קדמה, ממשמע שנאמר ופניהם קדמה, איני יודע שאחוריהם כלפי מערב? מה תלמוד לומר [אחוריהם] אל היכל ה'? מלמד, שהיו מפריעין עצמם ומתריזין עצמם כלפי מעלה וקאמר נביא: מי שעשה הרעה הזאת בישראל ימות על מיטתו?																■	עב:
תסתיים, דשמואל דאמר לרעה															?		עב:
מושכני - הרי הוא כגולה ליוחסים, מישון - לא חשו לה לא משום עבדות ולא משום ממזרות, אלא כהנים שהיו בה לא הקפידו על הגרושות.	דאמר רבי חייא בר אבין אמר שמואל:															■ ?	עב:
לעולם אימא לך: שמואל אמר לטובה, ושמואל לטעמיה																!	עב:
המפקיר עבדו - יצא לחירות, ואינו צריך גט שחרור, שנא': (שמות יב) כל עבד איש מקנת כסף, עבד איש ולא עבד אשה? אלא עבד שיש לו רשות לרבו עליו - קרוי עבד, עבד שאין לרבו רשות עליו - אין קרוי עבד.	דאמר: [שמואל]															■ !	עב:
זו דברי ר"מ, אבל חכמים אומרים: כל ארצות בחזקת כשרות הם עומדות.	רב יהודה אמר שמואל:															■	עב:

מיימרא-statement ■ קושיא-challenge ¿ שאלה-question ^ תירוץ-answer ! ראיה-proof ■	חולקים-disputants ♦ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment קודמת-חזרה < מובאה של פסיקה קודמת מעשה-story O	מקרא-key:
--	--	------------------

מידע	מאן דאמר	מקרא-key	מאן דאמר	סימנים	חומר	מקרא-key
אימיר שרא ליה לרב הונא בר נתן למינסב איתתא מחזייתא.	[אמיר]				◊	
מאי דעתך? דאמר רב יהודה אמר שמואל: זו דברי ר' מאיר, אבל חכ"א: כל ארצות בחזקת כשרות הן עומדות, והא בי רב כהנא לא מתני הכי, ובי רב פפא לא מתני הכי, ובי רב זביד לא מתני הכי.	אמר ליה רב אשי:				¿	
אפ"ה לא קיבלה מיניה, משום דשמעי ליה מרב זביד דנהרדעא.	[אמיר]				◊	
ממזירי ונתיני - טהורים לעתיד לבא, דברי ר' יוסי	ת"ר: [רבי יוסי]				◊ ■ ♦	
אין טהורים	רבי מאיר:				◊ ■ ♦	
והלא כבר נאמר: (יחזקאל לו) וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם	אמר לו רבי יוסי:				¿ ◊	
כשהוא אומר מכל טומאותיכם ומכל גלוליכם - ולא מן הממזרות	אמר לו רבי מאיר:				¿ ◊	
כשהוא אומר אטהר אתכם, הוי אומר: אף מן הממזרות.	אמר לו רבי יוסי:				! ◊	
בשלמא לרבי מאיר, היינו דכתיב: (זכריה ט) וישב ממזר באשדוד, אלא לר' יוסי מאי וישב ממזר באשדוד?					¿ ◊	
יתבון בית ישראל לרוחצן בארעהון, דהו דמו בה לנוכראין.	כדמתרגם רב יוסף:				! ■ ◊	
הלכה כרבי יוסי.	רב יהודה אמר שמואל:				■ ◊	
אי לאו דאמר רב יהודה אמר שמואל הלכה כרבי יוסי, הוה אתי אליהו, מפיק מינן צוורני צוורני קולרין.	רב יוסף:				■	
גר נושא ממזרת, דברי ר' יוסי	ת"ר: [רבי יוסי]				◊ ■ ♦	
גר לא ישא ממזרת	רבי יהודה:				◊ ■ ♦	
אחד גר, אחד עבד משוחרר, וחלל - מותרים בכהנת.					■ ◊	
מ"ט דרבי יוסי?					^	
חמשה קהלי כתיבי: חד לכהנים, וחד ללוויים, וחד לישראלים, וחד למישרי ממזר בשתוקי, וחד למישרי שתוקי בישראל, קהל גרים לא איקרי קהל.	[רבי יוסי]				! ◊	
ורבי יהודה?					¿	עג.
כהנים ולויים מחד קהל נפקי, אייתר ליה לקהל גרים.	[רבי יהודה]				! ◊	עג.
ואיבעית אימא: ה"ג תרי קהלי נינהו, ממזר בשתוקי ושתוקי בישראל מחד קהל נפקא, (דברים כג) לא יבא ממזר בקהל ה' - ממזר ודאי הוא דלא יבא, הא ממזר ספק יבא, בקהל ודאי הוא דלא יבא, הא בקהל ספק יבא.					! ◊	עג.
ואיבעית אימא: הני נמי תרי קהלי נינהו, וטעמיה, דרבי יהודה מהכא: (במדבר טו) הקהל חוקה אחת לכם ולגרי הגר.					! ◊	עג.
ולרבי יוסי?					¿	עג.
חוקה אחת הפסיק הענין.	[רבי יוסי]				! ◊	עג.
אחד גר, ואחד עבד משוחרר, וחלל - מותרין בכהנת.					■ ◊	עג.
מסייעא ליה לרב					■	עג.
לא הוהרו כשירות להנשא לפסולים.	דאמר רב יהודה אמר רב:				■ ■ ◊	עג.
גר מותר בממזרת	דרש ר' זירא במחזא:				■ ◊	עג.
רגמוהו כולי עלמא באתרוגיהו.					◊ ◊	עג.
מי איכא דדריש מילתא כי האי בדוכתא דשכחי גיורי?	רבא:				◊	עג.
גר מותר בכהנת	דרש רבא במחזא:				■ ◊	עג.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ■ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

קידושין-עשרה יוחסין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
טענהו בשיראי.												◇
גר מותר במזורת	הדר דרש להו: [רבא]											◇
אפסידתא לקמייתא	אמרו ליה:											◇
דטבא לכו עבדי לכו, אי בעי מהכא נסיב, ואי בעי מהכא נסיב.	אמר להו: [רבא]											◇
והילכתא: גר מותר בכהנת ומותר במזורת מותר בכהנת, לא הוזהרו כשירות להנשא לפסולים ומותר במזורת, כרבי יוסי.												◇
אלו הן שתוקי - כל שמכיר.												◇
דבר תורה שתוקי כשר מאי טעמא? רוב כשרים אצלה ומיעוט פסולין אצלה, ואי אזלי אינהו לגבה - כל דפריש מרובא פריש, מאי אמרת? דילמא אזלה איהי לגבייהו, הוה ליה קבוע, וכל קבוע כמחצה על מחצה דמי, והתורה אמרה: (דברים כג) לא יבא ממזר - ממזר ודאי הוא דלא יבא, הא ממזר ספק יבא, בקהל ודאי הוא דלא יבא, הא בקהל ספק יבא, ומה טעם אמרו שתוקי פסול? גזירה שמא ישא אחותו מאביו.	רבא:											◇
אלא מעתה, שתוקי שתוקית לא ישא, שמא ישא אחותו מאבין												◇
כל כי הני מזנו ואולי?												!
בת שתוקית לא ישא, שמא ישא אחותו מאבין												◇
אלא לא שכיחא, ה"נ לא שכיחא אלא, מעלה עשו ביוחסין.												!
דבר תורה אסופי כשר מאי טעמא? אשת איש בבעלה תולה, מאי איכא? מיעוט ארוסות ומיעוט שהלך בעליהם למד"ה, כיון דאיכא פנויה ואיכא נמי דמחמת רעבון, הוה פלגא ופלגא, והתורה אמרה: לא יבא ממזר בקהל ה' - ממזר ודאי הוא דלא יבא, הא ממזר ספק יבא, בקהל ודאי הוא דלא יבא, הא בקהל ספק יבא, ומה טעם אמרו אסופי פסול? שמא ישא אחותו מאביו.	ואמר רבא:											◇
אלא מעתה, אסופי אסופית לא ישא, שמא ישא אחותו בין מאביו בין מאמן												◇
כל הני שדי ואולי?												!
בת אסופי לא ישא, שמא ישא אחותו												◇
אלא לא שכיח, ה"נ לא שכיח אלא, מעלה עשו ביוחסים.												!
מצאו מהול - אין בו משום אסופי	רבא בר רב הונא:											◇
משלטי הדמיה - אין בו משום אסופי												◇
שייף משחא ומלא כוחלא, רמי חומרי, תלי פיתקא, ותלי קמיעא - אין בו משום אסופי												◇
תלי בדיקלי, אי מטיא ליה חיה - יש בו משום אסופי, אם לאו - אין בו משום אסופי												◇
זרדתא סמיכא למתא - יש בו משום אסופי, ואם לאו - אין בו משום אסופי												◇
בי כנישתא סמיכתא למתא ושכיחי ביה רבים - אין בו משום אסופי, ואם לאו - יש בו משום אסופי.												◇
האי פירא דסופלי - יש בו משום אסופי	אמימר:											◇
חריפתא דנהרא - אין בו משום אסופי, פשרי - יש בו משום אסופי												◇
צידי רשות הרבים - אין בו משום אסופי, רשות הרבים - יש בו משום אסופי.												◇
ובשני רעבון - אין בו משום אסופי.	רבא:											◇
הא דרבא אהייא?												^
אילמא ארשות הרבים												!

<p>disputants-חולקים</p> <p>central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת</p> <p>story-מעשה</p> <p>key-מקרא:</p>	<p>statement-מימרא</p> <p>challenge-קושיא</p> <p>question-שאלה</p> <p>answer-תירוץ</p> <p>proof-ראיה</p>
---	--

Talmud Navigator

קידושין-עשרה יוחסין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אידי דשני רעבון קטלא ליה?												עג:
ואלא אצידי רשות הרבים												עג:
מאי איריא שני רעבון? אפילו בלא שני רעבון												עג:
אלא כי אתמר דרבא - אהא												עג:
כל זמן שבשוק - אביו ואמו נאמנים עליו, נאסף מן השוק - אין נאמנים עליו	דאמר רב יהודה אמר רבי אבא אמר רבי יהודה בר זבדי אמר רב:											עג:
מאי טעמא?												עג:
הואיל ויצא עליו שם אסופי	רבא:											עג:
ובשני רעבון, אע"פ שנאסף מן השוק - אביו ואמו נאמנים עליו.	ואמר רבא:											עג:
שלשה נאמנים לאלתר, אלו הן: אסופי, חיה, ופוטרת חברותיה.	רב חסדא:											עג:
אסופי												עג:
הא דאמרן.												עג:
חיה												עג:
חיה נאמנת לומר זה יצא ראשון וזה יצא שני, במה דברים אמורים - שלא יצתה וחזרה, אבל יצתה וחזרה - אינה נאמנת	דתניא: [ת"ק]											עג:
הוחזקה על עומדה - נאמנת, ואם לאו - אינה נאמנת.	רבי אליעזר:											עג:
מאי בינייהו?												עג:
איכא בינייהו דאהדר אפה.												עג:
פוטרת חברותיה												עג:
מאי היא?												עג:
שלוש נשים שהיו ישנות במטה אחת, ונמצא דם תחת אחת מהן - כולן טמאות, בדקה אחת מהן ונמצאת טמאה - היא טמאה וכולן טהורות.	דתנן:											עג:
שבדקה עצמה כשיעור ווסת.	רב חסדא:											עג:
נאמנת חיה לומר זה כהן וזה לוי, זה נתין וזה ממזר במה דברים אמורים - שלא קרא עליה שם ערער, אבל קרא עליה ערער - אינה נאמנת.	תנו רבנן:											עג:
ערער דמאי?												עג:
אילמא ערער חד												עג:
אין ערער פחות משנים	והאמר רבי יוחנן:											עג:
אלא ערער תרי.												עג:
ואיבעית אימא: לעולם אימא לך ערער חד, וכי אמר רבי יוחנן אין ערער פחות משנים, הני מילי היכא דאייתא חזקה דכשרות, אבל היכא דליכא חזקה דכשרות - חד נמי מהימן.												עג:
נאמן בעל מקח לומר לזה מכרתי ולזה אין מכרתי במה דברים אמורים - בזמן שמקחו בידו, אבל אין מקחו בידו - אינו נאמן.												עג:
וניחזי זוזי ממאן נקט?												עד.
לא צריכא דנקט מתרוייהו, ואמר: חד מדעתאי וחד בעל כורחי, ולא ידיע הי מדעתו והי לא מדעתו.												עד.
נאמן דיין לומר לזה זכיתי ולזה חייבתי במה דברים אמורים - שבעלי דינים עומדים לפניו, אבל אין בעלי דינים עומדים לפניו - אינו נאמן.												עד.

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- key- מקרא:</p>	<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>
---	--

Talmud Navigator

קידושין-עשרה יוחסין	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
מימרא												עד.
וניחזי זכותא מאן נקיט?										ז		עד.
לא צריכא דקריע זכותיהו.										!		עד.
וניהדר ונידייניהן										ז		עד.
בשודא דדייני.										!	◇	עד.
שלשה נאמנין על הבכור, אלו הן: חיה, אביו, ואמו	רב נחמן:										■ ◇	עד.
חיה - לאלתר											■ ◇	עד.
אמו - כל שבעה											■ ◇	עד.
אביו - לעולם											■ ◇	עד.
(דברים כא) יכיר - יכירנו לאחרים	כדתייא:										■ ◇	עד.
נאמן אדם לומר זה בני בכור, וכשם שנאמן לומר זה בני בכור, כך נאמן לומר זה בן גרושה וזה בן חלוצה	מכאן א"ר יהודה:									◆ ■	◇	עד.
אינו נאמן.	הכמים:									◆ ■	◇	עד.
אבא שאול היה קורא לשתוקי בדוקי.	[אבא שאול]										■ <	עד.
מאי בדוקי?											^	עד.
אילימא שבדוקין את אמו ואומרת לכשר נבעלתי - נאמנת											! ◇	עד.
כמאן? כרבן גמליאל, תנינא חדא זימנא											ז	עד.
היתה מעוברת, ואמרו לה מה טיבו של עובר זה? אמרה להם מאיש פלוני וכהן הוא, רבן גמליאל ור' אליעזר אומרים: נאמנת	דתנן: [רבן גמליאל ורבי אליעזר]										■ ז ◇	עד.
לא מפיה אנו חיין	רבי יהושע:										■ ז ◇	עד.
הלכה כרבן גמליאל	ואמר רב יהודה אמר שמואל:										■ ז	עד.
חדא להכשיר בה, וחדא להכשיר בבתה.											! ◇	עד.
הניחא למאן דאמר לדברי המכשיר בה פוסל בבתה, אלא למ"ד לדברי המכשיר בה מכשיר בבתה, אבא שאול מאי אתא לאשמועינן?											ז ◇	עד.
דאבא שאול עדיפא מדרבן גמליאל, דאי מהתם, ה"א התם דרוב כשרין אצלה, אבל היכא דרוב פסולין אצלה - אימא לא, צריכא.											! ◇	עד.
הלכה כאבא שאול.	רבא:										■ ◇	עד.
כל האסורין לבא בקהל - מותרים לבא זה בזה	[ת"ק]										■	עד.
אוסר.	רבי יהודה:										■	עד.
ודאן בודאן - מותר, ודאן בספיקן, וספיקן בודאן, וספיקן בספיקן - אסור.	רבי אליעזר:										■	עד.
ואלו הן הספיקות: שתוקי, אסופי, וכותי.											■ ◇	עד.
מאי כל האסורין לבא בקהל?											^ ◇	עד.
אילימא ממזירי ונתניני שתוקי ואסופי											! ◇	עד.
ממזירי ונתניני, שתוקי ואסופי - מותרים לבא זה בזה	הא תנא ליה רישא:										■ ז ◇	עד.
ותו, ר' יהודה אוסר אהייא?											^ ז ◇	עד.

<p>disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>		<p>מימרא-statement ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>			
<p>קידושין-עשרה יוחסין</p>					
<p>מימרא</p>		<p>מאן דאמר</p>		<p>א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ</p>	
אילימא אודאן בספיקן			!	⌘	עד.
ודאן בודאן - מותר, ודאן בספיקן וספיקן בספיקן - אסור	הא מדקתני סיפא, ר"א:		⬛	⌘	עד.
מכלל דר' יהודה לא סבירא ליה			⌘	⌘	עד.
וכי תימא, ר"י אסור אגר במזורת			!	⌘	עד.
מידי גר במזורת קתני? כל האסורין לבא בקהל קתני			⌘	⌘	עד.
הכי קאמר: כל האסורים לבא בקהל כהונה, מאי ניהו? גיורת פחותה מבת שלש שנים ויום אחד, ודלא כר' שמעון בן יוחי - מותרין לבוא זה בזה.	רב יהודה:			⌘	עד:
ונוקמה בבת שלש שנים ויום אחד, ואפ"ל לר' שמעון בן יוחי				⌘	עד:
א"כ, מצידה תברה, אלא טעמא דבת שלש שנים ויום אחד, הא פחותה מבת שלש שנים ויום אחד, דמותרת לבא בקהל כהונה - אסורה לבוא זה בזה, הרי פחותה מבת שלש שנים ויום אחד לר"ש בן יוחי, דמותרת לבא בקהל כהונה - ומותרות לבא זה בזה.				!	⌘
וכללא הוא, דכל האסורים לבא בקהל כהונה - מותרין לבא זה בזה? והרי אלמנה וגרושה וחללה וזונה, דאסורים לבא בקהל כהונה, ואסורים לבא זה בזה.				⌘	⌘
ותו, הא מותר - אסור, והרי גר, שמותר בכהנת ומותר במזורת				⌘	⌘
ה"ק: כל שכהן אסור לישא את בתו, ומאי ניהו? גר שנשא גיורת, וכו' אליעזר בן יעקב - מותרין לבא זה בזה.	אלא אמר רב נתן בר הושעיא:			!	⌘
וכללא הוא, דכל שכהן אסור לישא את בתו - מותרים לבא זה בזה? הרי חלל שנשא בת ישראל, דכהן אסור לישא בתו, ואסורין גמי לבא זה בזה.				⌘	⌘
לא קשיא, כר' דוסתאי בן יהודה.				!	⌘
והרי חלל שנשא חללה, וכהן אסור לישא בתו, ואסור גמי לבא זה בזה.				⌘	⌘
ותו, הא מותר - אסור, והרי גר שנשא בת ישראל, וכהן מותר לישא בתו, ומותרין לבא זה בזה.				⌘	⌘
הכא ממזר מאחותו וממזר מאשת איש איכא בינייהו	אלא אמר רב נחמן אמר רבה בר אבוב:			!	⌘
אפ"ל ממזר מאחותו גמי הוי ממזר	ת"ק סבר:		⬛	⬛	!
מאשת איש הוי ממזר, מאחותו לא הוי ממזר.	ורבי יהודה סבר:		⬛	⬛	!
מאי קמ"ל?				⌘	עד:
איזהו ממזר? כל שהוא (דברים כג) בלא יבא, דברי ר' עקיבא	תנינא: [רבי עקיבא]		⬛	⬛	⌘
כל שחייבין עליו כרת בידי שמים	שמעון התימני:		⬛	⬛	⌘
והלכה כדבריו				⬛	⌘
כל שחייבין עליו מיתת ב"ד	רבי יהושע:		⬛	⬛	⌘
גר עמוני ומואבי איכא בינייהו והכי קאמר: כל האסורים לבא בקהל, ומאי ניהו? גר עמוני ומואבי - מותרין לבא זה בזה.	אלא אמר רבא:			!	⌘
אי הכי, מאי ר' יהודה אוסר?				⌘	עד:
ה"ק: אע"פ שרבי יהודה אוסר גר במזורת, הני מילי גר דראוי לבא בקהל, אבל גר עמוני ומואבי דאין ראויין לבא בקהל - לא.				!	⌘
בן תשע שנים ויום אחד, גר עמוני ומואבי, מצרי ואדומי, כותי ונתני, חלל וממזר, שבאו על הכהנת ועל הלוייה ועל בת ישראל - פסולה	תנו רבנן: [ת"ק]		⬛	⬛	⌘
כל שזרעו פסול - פוסל, וכל שאין זרעו פסול - אינו פוסל	רבי יוסי:		⬛	⬛	⌘
כל שאתה נושא בתו - אתה נושא אלמנתו, וכל שאי אתה נושא בתו - אי אתה נושא אלמנתו.	רבן שמעון בן גמליאל:		⬛	⬛	⌘
מאי איכא בין תנא קמא ובין ר' יוסי?				⌘	⌘

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- key- מקרא:</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
קידושין-עשרה יוחסין	מימרא	מאן דאמר													
מזרי שני איכא בינייהו, ושניהם לא למדוה אלא מכהן גדול באלמנה		רבי יוחנן:											!	◇	עה.
כי כהן גדול באלמנה, מה כהן גדול באלמנה שביאתו בעבירה ופוסל בה, אף כל שביאתו בעבירה פוסל		דתנא קמא סבר:	◇	!											עה.
כי כ"ג באלמנה, מה כ"ג באלמנה שזרעו פסול ופוסל, אף כל שזרעו פסול ופוסל, לאפוקי מצרי שני שאין זרעו פסול, דאמר קרא: (דברים כג) בנים אשר יולדו להם דור שלישי יבא להם בקהל ה'.		ורבי יוסי סבר:	◇	!											עה.
כל שאתה נושא בתו - אתה נושא אלמנתו, וכל שאי אתה נושא את בתו - אי אתה נושא אלמנתו.		רבן שמעון בן גמליאל:											◇	◻	עה.
מאי איכא בין ר' יוסי לרשב"ג?													?	◇	עה.
גר עמוני ומואבי איכא בינייהו, ושניהם לא למדוה אלא מכהן גדול באלמנה		עולא:											!	◇	עה.
כי כ"ג באלמנה, מה כהן גדול באלמנה שזרעו פסול ופוסל, אף כל שזרעו פסול ופוסל		דר' יוסי סבר:	◇	!											עה.
ככהן גדול באלמנה, מה כ"ג באלמנה שכל זרעו פסול, אף כל שכל זרעו פסול אפילו נקבות, לאפוקי גר עמוני ומואבי, דנקבות הוו כשרות לבא בקהל		ורבן שמעון בן גמליאל:	◇	!											עה.
עמוני - ולא עמונית, מואבי - ולא מואבית.		דאמר מר:											!		עה.
הכל מודים באלמנת עיסה - שפסולה לכהונה, מאן מיקל בהני תנאי? רבן שמעון בן גמליאל, וקאמר: כל שאתה נושא בתו - אתה נושא אלמנתו, וכל שאי אתה נושא בתו - אי אתה נושא אלמנתו, למעוטי מאי? למעוטי עיסה - שפסולה לכהונה		רב הסדא:												◇	עה.
לאפוקי מדהני תנאי														◇	עה.
על אלמנת עיסה - שכשירה לכהונה מאי טעמא? הוי ספק ספיקא, וספק ספיקא לקולא.		דתנן: העיד רבי יהושע ור' יהודה בן בתירא:												◇	עה.
ודאן בודאן - מותר.														◻	עה.
הלכה כרבי אליעזר.		רב יהודה אמר רב:	◇											◇	עה.
כי אמריתיה קמיה דשמואל														○	עה.
עשרה יוחסים עלו מבבל, וכולם מותרים לבא זה בזה		אמר ל' שמואל], הלל שונה:	◇											◇	עה.
ואת אמרת: הלכה כרבי אליעזר														○	עה.
ורמי דרב אדרב, ורמי דשמואל אדשמואל														?	עה.
ארוסה שניברה - רב אמר: הולד ממזר		דאיתמר: [רב]	◇											?	עה.
הולד שתוקי		שמואל:	◇											?	עה.
רב אמר הולד ממזר, ומותר בממזרת		[רב]												?	עה.
ושמואל אמר הולד שתוקי, ואסור בממזרת		[שמואל]												?	עה.
איפוך														!	עה.
הולד שתוקי		רב:	◇											!	עה.
הולד ממזר.		שמואל:	◇											!	עה.
תרת למה לי?														?	עה.
צריכא, דאי איתמר בהא, בהא קאמר רב, משום דרוב כשרים אצלה, אבל התם דרוב פסולים אצלה - אימא מודי לשמואל ואי איתמר בהך, בהא קאמר רב, משום דאיכא למיתלה בארוס, אבל בהא - אימא מודי לשמואל, צריכא.														!	עה.
ואי בעית אימא: לעולם לא תיפוך, ומאי ממזר דקאמר רב? לאו מותר בממזרת, אלא דאסור בבת ישראל														!	עה.
ושמואל אמר הולד שתוקי, דאסור בבת ישראל.															עה.
אי הכי, היינו דרב														?	עה.

<p>disputants- חולקים</p> <p>central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת</p> <p>story- מעשה</p> <p>key- מקרא:</p>	<p>statement- מימרא</p> <p>challenge- קושיא</p> <p>question- שאלה</p> <p>answer- תירוץ</p> <p>proof- ראיה</p>
---	---

Talmud Navigator

קידושין-עשרה יוחסין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
אלא מאי שתוקי? שמשתיקין אותו מדין כהונה.												◊	עה.	
פשיטא, השתא מדין ישראל משתיקין ליה, מדין כהונה מיבעי?												?	עה.	
אלא מאי שתוקי? שמשתיקין אותו מנכסי אביו.													◊	עה.
פשיטא, מי ידעינן אבוה מנו?													?	עה.
לא צריכא דתפס.													!	עה.
ואי בעית אימא: מאי שתוקי? בדוקי, שבדוקים את אמו ואומרת לכשר נבעלתי - נאמנת.													!	עה.
כמאן? כר"ג, האמר שמואל חדא זימנא													?	עה.
היתה מעוברת, ואמרו לה מה טיבו של עובר זה? מאיש פלוני וכהן הוא, ר"ג ורבי אליעזר אומר: נאמנת	דתנן: [רבן גמליאל ורבי אליעזר]												◊	עה.
אינה נאמנת	רבי יהושע:												◊	עה.
הלכה כרבן גמליאל	ואמר רב יהודה אמר שמואל:												?	עה.
צריכא, דאי מהתם, הוה אמינא התם רוב כשירים אצלה, אבל הכא דרוב פסולים אצלה - אימא לא, צריכא.													!	עה.
כותי לא ישא כותית.	תניא, וכן רבי אלעזר אומר:												◊	עה.
מאי טעמא?													^	עה.
עשאוהו כגר לאחר עשרה דורות	רב יוסף:												!	עה.
גר עד עשרה דורות - מותר בממזרת, מכאן ואילך - אסור בממזרת	דתניא: [ת"ק]												!	עה.
עד שישתקע שם עבודת כוכבים ממנו.	יש אומר:												!	עה.
מי דמי? התם גר ישן וממזרת חדשה, אמרי: בר ישראל הוא דקא נסיב ממזרת, הכא אידי ואידי כי הדדי בנינן	א"ל אביי:												?	עה.
רבי אלעזר סבר לה כרבי ישמעאל, ורבי ישמעאל סבר לה כר' עקיבא	אלא כי אתא רב דימי:												!	עה.
ר' אלעזר סבר לה כרבי ישמעאל	[רבי אלעזר]												!	עה:
כותים גירי אריות הם	דאמר: [רבי ישמעאל]												!	עה:
ור' ישמעאל סבר לה כר' עקיבא	[רבי ישמעאל]												!	עה:
עובד כוכבים ועבד הבא על בת ישראל - הולד ממזר.	דאמר: [רבי עקיבא]												!	עה:
ומי סבר לה ר' ישמעאל כר"ע?													?	עה:
מנין לעובד כוכבים ועבד שבאו על הכהנת ועל הלוייה ועל בת ישראל שפסלוה? שנאמר: (ויקרא כב) ובת כהן כי תהיה אלמנה וגרושה ורע אין לה, מי שיש לו אלמנות וגרושין, יצא עובד כוכבים ועבד שאין לו אלמנות וגרושין	והאמר רבי יוחנן משום רבי ישמעאל:												?	עה:
ואי ס"ד סבר לה כר"ע, השתא ממזר הוי, מיפסל בביאתו מיבעיא?													?	עה:
אלא, ר' אלעזר סבר לה כר' ישמעאל	[רבי אלעזר]												!	עה:
כותים גירי אריות	דאמר: [רבי ישמעאל]												!	עה:
וסבר לה כר' עקיבא	[רבי אלעזר]												!	עה:
דאמר: עובד כוכבים ועבד הבא על בת ישראל - הולד ממזר.	דאמר: [רבי עקיבא]												!	עה:
ומי סבר לה רבי אלעזר כרבי עקיבא?													?	עה:

<p style="text-align: center;"> disputants- חולקים central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת story- מעשה </p>		<p style="text-align: center;"> statement- מימרא challenge- קושיא question- שאלה answer- תירוץ proof- ראיה </p>																					
מקרא-key:																							
קידושין-עשרה יוחסין		מאן דאמר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ																			
מימרא																							
אע"פ שנחלקו ב"ש ובית הלל בצרות, מודים שאין ממזר אלא ממי שאיסורו איסור ערוה וענוש כרת		והאמר ר' אלעזר:																				עוה:	
שלוש מחלוקות בדבר.		אלא, כי אתא רבין אמר ר' חייא בר אבא א"ר יוחנן, ואמרי לה אמר ר' אבא בר זבדא אמר רבי חנינא, ואמרי לה אמר ר' יעקב בר אידי אמר רבי יהושע בן לוי:																					עוה:
כותים גירי אריות הן, וכהנים שנשמעו בהם - כהנים פסולים היו, שנאמר: (מלכים ב' יז) ויעשו להם מקצותם כהני במות		רבי ישמעאל סבר:																					עוה:
מן הקוצים שבעם		ואמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:																					עוה:
ומשום הכי פסלינהו.																							עוה:
כותים גירי אמת הן, וכהנים שנשמעו בהן - כהנים כשרים היו, שנאמר: ויעשו להם מקצותם כהני במות		ורבי עקיבא סבר:																					עוה:
מן הבחירים שבעם		ואמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:																					עוה:
ואלא מפני מה אסרום?																							עוה:
מפני שהיו מייבמים את הארוסות ופוטרים את הנשואות																							עוה:
מאי דרשי?																							עוה:
(דברים כה) לא תהיה אשת המת החוצה לאיש זר, הך דיתבה חוצה - היא לא תהיה לאיש זר, אבל הך דלא יתבה חוצה - תהיה לאיש זר																							עוה:
ורבי עקיבא לטעמיה																							עוה:
יש ממזר מחייבי לאוין.		דאמר: [רבי עקיבא]																					עוה:
לפי שאין בקיאים בדקדוקי מצות.		יש אומרים:																					עוה:
מאן יש אומרים?																							עוה:
רבי אליעזר היא		רב אידי בר אבין:																					עוה:
מצת כותי מותרת, ואדם יוצא בה ידי חובתו בפסח		דתניא: [ת"ק]																					עוה:
ורבי אליעזר אוסר, לפי שאין בקיאים בדקדוקי מצות		[רבי אליעזר]																					עוה:
כל מצוה שהחזיקו בה כותים, הרבה מדקדקים בה יותר מישראל.		רבן שמעון בן גמליאל:																					עוה:
ואלא הכי מאי אין בקיאים?																							עוה:
לפי שאין בקיאים בתורת קידושין וגירושין.																							עוה:
ממזר מאחותו וממזר מאשת אח נתערבו בהן.		רב נחמן אמר רבה בר אבוה:																					עוה:
מאי קא משמע לך? יש ממזר מחייבי כריתות, ניתני חדא?																							עוה:
מעשה שהיה כך היה.																							עוה:
עבד ושפחה נתערבו בהן.		רבא:																					עוה:
איסורא משום מאי? משום שפחה, ניתני חדא?																							עוה:
מעשה שהיה כך היה.																							עוה:
הנושא אשה כהנת, צריך לבדוק אחריה ארבע אמהות שהן שמנה: אמה ואם אמה, ואם אבי אמה ואמה, ואם אביה ואמה, ואם אביה ואמה																							עוה:

קידושין-עשרה יוחסין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ
מזמרה																					
לוייה וישראלית - מוסיפין עליהן עוד אחת.																					עו.
אין בודקין לא מן המזבח ולמעלה, ולא מן הדוכן ולמעלה, ולא מן הסנהדרין ולמעלה.																					עו.
וכל שהוזקו אבותיו משוטרי הרבים וגבאי צדקה - משיאין לכהונה ואין צריך לבדוק אחריהן.																					עו.
אף מי שהיה חתום עד בערכי הישנה של ציפורי.	רבי יוסי:																				עו.
אף מי שהיה מוכתב באסטרטיא של מלך.	רבי חנינא בן אנטיגנוס:																				עו.
מאי שנא בנשי בדקינן, ומאי שנא בגברי לא בדקין?																					עו.
נשי דכי מינצו בהדי הדדי - בעריות הוא דמינצו, ואם איתא דאיכא מילתא, לא אית ליה קלא גברי דכי מינצו בהדי הדדי ביוחסין הוא דמינצו, אם איתא דאיכא מילתא, אית ליה קלא.																					עו.
ואיהו נמי תבדוק בי' בדידיה																					עו.
מסייע לי' לרב																					עו.
לא הוהרוו כשרות לינשא לפסולים.	דאמר רב יהודה אמר רב:																				עו.
ד' אמהות שהם שתים עשרה.	רב אדא בר אבהה תני:																				עו.
ד' אמהות שהם שש עשרה.	במתניתא תנא:																				עו.
בשלמא לרב אדא בר אבהה, מוקי לה בלוייה ובת ישראל, אלא מתניתא נימא פליגא?																					עו.
לא, מאי עוד אחת? זוג אחת.																					עו:
זו דברי ר' מאיר, אבל חכמים אומרים: כל משפחות בחזקת כשרות הן עומדות.	רב יהודה א"ר:																				עו:
איני?																					עו:
משנתינו - כשקורא עליו ערער	והאמר רב חמא בר גוריא אמר רב:																				עו:
מאן דמתני הא לא מתני הא.																					עו:
זו דברי ר' מאיר, אבל חכמים אומרים: כל משפחות בחזקת כשרות הן עומדות.	איכא דאמרי, אמר רב יהודה אמר רב:																				עו:
אם קורא עליו ערער - צריך לבדוק אחריה.	[איכא דאמרי] רב חמא בר גוריא אמר רב:																				עו:
אין בודקין מן המזבח ולמעלה.																					עו:
מאי טעמא?																					עו:
אי לאו דבדוקה לא הוה מסקי ליה.																					עו:
ולא מן הדוכן ולמעלה.																					עו:
מאי טעמא?																					עו:
ששם היו יושבים מייחסי כהונה ומייחסי לוייה.	דאמר רב:																				עו:
ולא מסנהדרין ולמעלה.																					עו:
מאי טעמא?																					עו:
כשם שבית דין מנוקין בצדק, כך מנוקין מכל מום.	דתני רבי יוסף:																				עו:
מאי קראה? (שיר השירים ד) כולך יפה רעיתי ומום אין בך.	מרימר:																				עו:

קידושין-עשרה יוחסין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אימא: מומא ממש				ז								עו:
אמר קרא: (במדבר יא) והתיצבו שם עמך, עמך - בדומים לך.	רב אחא בר יעקב:			!	◇							עו:
ודלמא משום שכינה				ז								עו:
אמר קרא: (שמות יח) והקל מעליך ונשאו אתך, בדומים לך.	רב נחמן:			!	◇							עו:
כל מי שהוחזקו אבותיו משוטרי הרבים.												עו:
למימרא, דלא מוקמינן מפסולים								ז				עו:
הכל כשרים לדון דיני ממונות, ואין הכל כשרים לדון דיני נפשות	ורמינהו:							ז	◇			עו:
הכל לאיתויי מאי?	והינן בה							^	ז			עו:
לאיתויי ממזר	ואמר רב יהודה:							!	ז	◇		עו:
בירושלים.	אביי:							!	◇			עו:
בירושלים.	וכן תני רב שמעון בר זירא בקידושין דבי לוי:											עו:
וגבאי צדקה - משיאים.												עו:
מאי טעמא?												עו:
כיון דמנצו בהדי אינשי												עו:
ממשכנים על הצדקה ואפילו בערב שבת	דאמר מר:											עו:
ואם איתא דאיכא - אית ליה קלא.												עו:
אושפזיכניה דרב אדא בר אהבה גיורא הוה, והוה קא מנצי איהו ורב ביבי, מר אמר: אנא עבידנא סררותא דמתא, ומר אמר: אנא עבידנא סררותא דמתא אתו לקמיה דרב יוסף												עו:
אמר להו[רב יוסף], תנינא: שום תשים עליך מלך מקרב אחיך - כל משימות שאתה משים לא יהיה אלא מקרב אחיך.												עו:
ואפילו אמו מישראל?	אמר ליה רב אדא בר אהבה:											עו:
אמו מישראל - מקרב אחיך קרינא ביה.	אמר ליה: [רב יוסף]											עו:
הלכך, רב ביבי דגברא רבא הוא ליעיין במילי דשמיא, ומר ליעיין במילי דמתא.												עו:
הלכך מאן דמשרי צורבא מדרבנן באושפזיכניה, לאשרי כרב אדא בר אהבה, דידע למהפיך ליה בזכותיה.	אביי:											עו:
רבי זירא מטפל בהו.	[רבי זירא]											עו:
רבה בר אבוה מטפל בהו.	[רבה בר אבוה]											עו:
במערבא, אפילו ריש כורי לא מוקמי מינייהו.	[במערבא]											עו:
בנהרדעא, אפי' ריש גרגותא לא מוקמי מינייהו.	[בנהרדעא]											עו:
אף מי שהיה וכו'.	רבי יוסי											עו:
מאי טעמא?												עו:
דייקי ומחתמי.												עו:
רבי תנינא בן אנטגיגנוס וכו'												עו:

<p> disputants- חולקים ♦ central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת < story- מעשה O </p>		<p> statement- מימרא ■ challenge- קושיא † question- שאלה ^ answer- תירוץ ! proof- ראייה ■ </p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ									
קידושין-עשרה יוחסין	מימרא	מאן דאמר											
בחילות של בית דוד.	רבי יהודה אמר שמואל:												עו:
מאי קרא? (דברי הימים א' ז) והתיחשם בצבא במלחמה.	רבי יוסף:												עו:
וטעמא מאי?													עו:
כדי שתהא זכותן וזכות אבותם מסייעתן.	רבי יהודה אמר רב:												עו:
והאיכא (שמואל ב' כג) צלק העמוני, מאי לאו דאתי מעמון													עו:
לא, דיתיב בעמון.													עו:
והאיכא (שמואל ב' כג) אוריה החתי, מאי לאו דאתי מחת													עו:
לא, דיתיב בחת.													עו:
והאיכא (שמואל ב' טו) אתי הגיתו													עו:
וכי תימא, הכי נמי דיתיב בגת													עו:
אתי הגיתו בא ובטלה	והא אמר רב נחמן:												עו:
ארבע מאות ילדים היו לו לדוד, וכולם בני יפת תואר היו, וכולם מסתפרים קומי ומגדלים בלורית היו, וכולם יושבים בקרונויות של זהב והיו מהלכים בראשי גייסות, והן הן בעלי אגרופים של בית דונן	ועוד, אמר רב יהודה אמר רב:												עו:
דאזלי לבעותי עלמא.													עו: